

I. ĐỌC HIỂU (5,0 điểm)**Đọc đoạn trích sau:**

(**Lược đoạn đầu:** Trong đêm tân hôn, Quyên nhận ra Phúc lơ đãng, cô gắng hỏi và được anh kể câu chuyện về cô Hoàn - người chị ruột đã chăm sóc bố anh từ nhỏ khi cha mẹ hai người mất sớm. Thậm chí, cô Hoàn còn không lấy chồng đầu bên đó sẵn sàng nhận chăm nuôi cả người em vì lo rằng em trai của mình sẽ phải chịu khổ.)

Nhưng mấy năm sau, khi có một nhà giàu không có con trai, muốn nhận người em cô làm rể thì cô lại khẩn khoản xin em nhận lời, gửi rể...

– Chúng ta bây giờ bỏ cô bỏ cút, tìm được một chỗ tử tế mà nương tựa là phúc lắm. Em không nên bỏ lỡ.

– Em đợi chị lấy chồng rồi mới tính đến lượt em.

– Ngộ không có ai lấy chị?

– Thì em sẽ chẳng lấy ai, ở vậy mà thờ chị.

– Sao em nói thế? Em không nghĩ đến việc nối dõi tông đường hay sao?

Bị chị thúc bách nhiều quá, người em đành thuận vạy. Ngày vui mừng của em gần tới thì chị bị đau mắt nặng. Rồi chị hỏng cả hai mắt. Cả một đời con gái lỡ! Câu nói gỡ buột miệng nói ra hôm nào, không ngờ thành sự thực. “Ngộ không có ai lấy chị?” ... Có ai lấy một thiếu nữ mù làm chi! Người em khóc như mưa như gió, thương chị lắm. Nhưng chị bảo:

– Em đừng nghĩ ngợi làm gì lắm. Đất nhà ta thế: đời nào cũng phải có một người mù hoặc chột. Người này chết, tự nhiên người khác bị. Chị cảm ơn trời Phật lắm! Chị được mù để khỏi lo em mù là may lắm rồi.

Em cảm động lắm, khóc rưng rưng bảo:

– Nhưng trời bắt chị như thế này, em không thể ở rể nhà người ta được. Em không lấy vợ. Em nhất định ở vậy mà nuôi chị.

– Em đừng nghĩ thế. Em cứ lấy vợ đi. Bây giờ chị chỉ còn mong em sớm có con; chị sẽ ở với vợ chồng em suốt đời mà bế các cháu. Mà rồi, chỉ còn việc bế trẻ con là làm được. Chị được bế con cho em thì còn gì hơn? Chị đã không có con để bế, nếu không được bế cháu thì buồn chết!

Người em đành lấy vợ và xin phép bố mẹ vợ cho rước chị về nhà vợ. Người chị mù không chịu để em nuôi. Cô vẫn chống gậy, lần ra chợ bán thuốc kiếm ăn. Cho mãi đến khi em được đưa con đầu lòng, bấy giờ người em mới ép được chị ở nhà để bế cháu, không được mò ra chợ nữa...

Phúc kể đến đây thì ngừng lại. Chàng hơi nhúu cặp lông mày. Chàng suy nghĩ hay khó chịu. Có lẽ chàng do dự. Nên nói tất cả ra chăng? Hay giấu giếm bớt đi một phần sự thật, mà nếu phải nói ra chắc chàng ngượng lắm...Nét mặt chàng, nhất là đôi mắt, buồn bã hơn một chút. Thở dài một tiếng xong, chàng cúi người kể tiếp.

(**Lược một đoạn:** Sau này cô Hoàn rời khỏi nhà em trai, về ở với một người dì và sống bằng nghề bán thuốc. Gia đình người em ngày càng bận rộn, làm ăn phát đạt, rồi dần dần quên mất cô. Người cháu cũng trưởng thành, lên Hà Nội học, mãi mê với cuộc sống mới nên không còn thiết tha về thăm cô. Một lần tình cờ đi qua làng cũ, cậu ghé thăm và thấy cô Hoàn đã già yếu, tóc bạc, sống cô đơn, kiếm sống bằng việc bán thuốc và trông trẻ thuê. Dù cuộc sống nghèo khó, cô vẫn tìm được niềm vui trong tiếng cười khóc của trẻ thơ như một sự an ủi cho quãng đời còn lại).

Mới đầu cô không biết cháu là ai. Và khi đứa cháu đã nói rõ cho cô biết thì cô reo lên, cười rồi khóc. Cô chìa bàn tay run run về phía nó. Chà! Nó đã lớn lắm rồi đây nhỉ. Cô hỏi nó bao nhiêu là chuyện! Nó học mãi trên Hà Nội. Ô! Xa nhỉ!... Nó đã đỗ tú tài. Ô! Giỏi nhỉ!... Rất những “ô”, những “à” như vậy. Người cô tiếc nuối không còn đôi mắt để nhìn nó. Cô sờ lại. Ô! Nó giống thầy nó ngày xưa như đúc! Chắc nó cũng ngoan như thầy nó ngày xưa đấy. Thầy nó ngày xưa ngoan lắm! Thầy nó ngày xưa học chăm mà sáng lắm! Thầy nó ngày xưa... thầy nó ngày xưa... Cô kể lại biết bao nhiêu là chuyện về thầy nó ngày xưa, với một giọng tha thiết lắm. Hình như thầy nó ngày xưa là hình ảnh cuối cùng in trong đáy đôi mắt đã khép kín hẳn lại. Sau những hình ảnh ấy, chẳng còn một hình ảnh nào nữa chồng lên trên....

Cuối cùng cô bỗng reo lên:

– À, cháu có vợ chưa?

Và khi biết rằng chưa...

– Ô! Cháu hư lắm! Thầy cháu ngày xưa bằng tuổi cháu đã có con rồi. Cháu phải lấy vợ đi! Lấy mau lên! May ra cô còn sống mà ăn cưới cháu. Đám cưới cháu chắc là to đấy nhỉ? Cưới vợ cậu tú mà chả to!

*
* *

Quyên hỏi Phúc:

– Thế cô ấy có được tin không mà không về ăn cưới chúng ta?

– Cô ấy chết rồi.

– Thế thì anh còn nghĩ làm gì?

– Để mà buồn. Bởi vì giá cô Hoàn còn sống thì cũng chả chắc cô ấy về ăn cưới chúng ta đâu. Ai còn nghĩ đến cô? Chỉ còn một mình anh. Mà lòng lại hồi hộp, anh nhận ra rằng chẳng bao giờ anh có can đảm mời cô về để khoe với bao nhiêu khách sang trọng nhà em và chính em...

(Trích *Chuyện buồn giữa đêm vui*, Nam Cao, Tuyển tập Nam Cao, NXB Văn học, 2002)

Thực hiện các yêu cầu sau:

Câu 1. (1,0 điểm) Xác định ngôi kể và chỉ ra dấu hiệu nhận biết ngôi kể được sử dụng ở đoạn trích trên.

Câu 2. (1,0 điểm) Nhận xét về nhân vật cô Hoàn trong đoạn trích.

Câu 3. (1,0 điểm) Việc cô Hoàn liên tục nhắc về “thầy nó ngày xưa” khi gặp Phúc đã nói lên điều gì?

Câu 4. (1,0 điểm) Từ nội dung của đoạn trích, anh/chị hãy nêu suy nghĩ của bản thân về ý nghĩa của sự hi sinh thầm lặng trong cuộc sống. (Trình bày trong khoảng 5 - 7 dòng)

Câu 5. (1,0 điểm) Chỉ ra lỗi sai logic trong các câu sau và nêu cách sửa:

a) Nếu cô ấy không học lái xe, vì vậy cô ấy không thể lái được ô tô.

b) Mọi trẻ em đều phải được hưởng quyền tự do, quyền được bảo vệ và có trách nhiệm trong học tập.

II. VIẾT (5,0 điểm)

Diễn giả truyền cảm hứng nổi tiếng Nick Vujicic đã từng nói: *Đừng tin vào đường chỉ tay sẽ nói trước tương lai của bạn. Bởi vì những người không có tay vẫn có tương lai.*

Anh/Chị hãy viết một bài văn nghị luận (khoảng 600 chữ) trình bày suy nghĩ về vấn đề người trẻ cần tự nắm giữ số phận của chính mình.

----- HẾT -----

Họ tên học sinh: Số báo danh:

Học sinh không được sử dụng tài liệu. Giám thị không giải thích gì thêm.